

**CL. V. Ioannis Wamesii, I. C. Celeberrimi, In Academia
Lovaniensi Antecessoris Primarii, Responsorum Sive
Consiliorum De Iure Pontificio Tomus ...**

Wamesius, Johannes

[S.l.], 1643

De Emptione & Venditione. Consilium CCCX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98716](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98716)

futurum valere possunt, l. 1. §. ult. De aqua plu. arcen. l. Hoc iure De aqua quorid. & affi. & ibi DD. nisi temporis, quo praestari ceperunt, nulla extet memoria. Iam vero cum in contrarium extet memoria per dictas acquisitionis literas, Dominos Reos in acquisitione & prima eorum investitura de his fundis non solvisse istam quadragesimam; sed sub sola conditione annui census admissos fuisse ab Actoribus ad releuium horum fundorum: non est, quod ex temporis cursu, & per paucas aliquot discontinuas solutiones aduersus Reos perpetuum ius statuatur: ius, inquam, quadragesimae in casum mortis Releviatoris.

Alterum quoque non minus ad exclusionem Actorum habet momentum. Nam ex ipsis instrumentis Actorum patet, Actores non solum non perceperunt unquam quadragesimam aut pro quadragesima certi aliquid uniforme; sed praeterea quod perceperunt, alio iure perceptum esse iure scilicet vicelesimae. Ita ut ex dissimilibus solutionibus, & dissimili quoque solvendi causa, certum aliquod ius constitui nequeat, neque quoad causam, neque quoad solutionem: variatio enim certitudinis obstat, l. 3. §. idem Divus De testib. Sic quod cum de variatione constet, & vnius causa praetextus non adiuvetur immemoriali aliquo tempore; & interruptio conjunctioni extremorum obstat, l. Naturae De usufructu. non videatur Actores firmum, fixum, aut stabile aliquod ius habere quoad quadragesimi denarii exactionem. Praeterea cum ex iisdem instrumentis per Actores exhibitis, non possit constare, Reos ad causam quadragesimi denarii nunc postremo amplius solvisse quam bis; fieri non potest, ut ex duobus dumtaxat solutionibus valide pretendere possint possessionem aliquam; multo minus ius aliquod reale quoad quadragesimum denarium, DD. in d. l. Si certis annis. Quo laudem in instrumentis per Actores exhibitis videantur Reorum praedecessores satis agnovisse huiusmodi ius quadragesimae, nihil hic officit. Nam in primis per Reos negantur omnia huiusmodi instrumenta: ideoque dum per Actores aliunde fides eorum comprobata non est nihil ipsis prosunt. Et quamvis eorundem instrumentorum quaedam videantur esse publica; non habent tamen ex se veri praesumptionem; ob id, quod a Villico & Mansionariis Actorum sint confecta praeter morem solutum. Non enim domino releuium admittenti solent dari literae, sed Releviatori; nisi rarissime, dum forte metuit ne ius censuale resolvatur, l. Plures apochis & ibi DD. C. de fide instrum. Sic ergo ex duobus capitibus suspitione laborant literae. Primum, quod ab ipsis confecta, qui Actores ipsos referunt; deinde quod contra morem solutum, argumen. eorum quae tradit Bald. & Alber. in l. penul. C. de evict. Et ut nihil sit, quod illis intrumentis obijci possit, aliisque quae a Capitulo Cameracensi facta & scripta dicuntur: quia tamen non constat ex totius Capituli consensu & mandato solemniter interposito gesta & tractata fuisse, non est metuendum perpetuum praedictum, c. fin. de reb. eccl. non alien. praesertim successibus, c. de cetero c. veniens de transact. Bald. in l. C. si ex fals. instr. Alexand. in l. Sciendum de verb. Conf. Wamcl. Tom II.

oblig. §. de quo consensu vel mandato praeterquam quod non possit assumi praesumptio, ne in antiquis quidem, ubi de magno praedictio agitur, constat ex ipsis literis, quae a Capitulo scriptae dicuntur, non hoc fuisse mandatum, ut missi ad Capitulum Sonngienae agnoscerent quadragesimum denarium, sed ut Actoribus, aequabili concordia inita, pro iure releuij solverent moderatam aliquam summam semel. Expressio enim unius, ut diximus, aliorum exclusionem continet. Et sic unius aut alterius Canonici recognitio, aut praemissio, non debet toti aut universo Capitulo nocere. Vnde apparet Actores non recte persistere in petitione quadragesimi denarii; & solutiones allegatas nihil proficere: quia neque secundum eas, neque pro eadem quantitate, quae prius solutae fuerunt, petitionem suam fundaverunt Actores; & in quo se fundaverunt, probatione & sic effectu obtinendi, distituuntur, l. Qui accusare c. de eden.

De Emptione & Venditione.

SUMMARY.

Pretij non soluti usurae.

1. Venditor de evictione non tenetur nisi evictione sequuta.
2. Evictionis nomine quo modo caveatur.
3. Vendita rei oblatio; recusante emptore recipere, sufficit.
4. Hypotheca generalis minus efficax est quam specialis.
5. Sententia pro parte impugnari potest.
6. Appellatio utrique parti communis est.
7. Pretij non soluti quales usura praestanda sint.
8. Usuras quas mercator vel alius non mercator petere possit.
9. Usura centesima mercatoribus permittitur.

CONSILIUM CCCX.

In duobus principaliter consistit difficultas, quae incidit in lite, quae est inter Bartholomeum van Welet Actorem, & Ioannem Meys Reum; quaeque semel terminata per sententiam, nunc coram magnificis eximisque Dominis Commissariis appellationum, ad quos dictus Ioannes provocavit, adhuc pendet. Reiectis etenim alijs, quae in magna verborum allegationeque accumulatione (qua Reus ad tenebras causae offendendum in utraque instantia usus est) superflua sunt, causaeque statum non contingunt, de duobus potissimum quaritur. Prius est, an ideo cessionem in iure seu oblatas legis operas, quoad traditionem venditarum adium Reus emptor recte recuset, & pretij solvere differat, quod maioribus oneribus obnoxia dicantur aedes, quam a Actor Venditor in venditione edixit. Alterum est, an Actor recte latam sententiam oppugnet, ac reformari petat ea in parte, qua illi pro interesse non soluti pretij adjudicatum dumtaxat est interusurium ad rationem quinquenarium usurarium, hoc est ad ratam vigesimi nummi annuatim pro sorte, seu capituli. Quibus duobus resolutis, caetera, quae in causam incurrunt, difficultatem non habent.

In priore articulo totius processus series evidenter demonstrat, Reum magno subterfugendi studio ad ejus generis exceptiones confugere;

non ut verè periculum evitet, aut adversus illud sibi caveat: sed ut le vinculo obligationis extricet, atque ades inemptas faciat, vel pretij solutionem quam diutissime differat. Nam habet sibi in primis adversantem apertam juris definitionem, quæ constitutum, ut is qui rem emit, quamdiu illa evicta non est, autorem, hoc est venditorem suum, propterea quod aliena vel obligata res dicatur, convenire non possit, nec pretij solutionem ob id recusare. *l. Qui rem emit C. De evict. l. Evicta, l. Si plus §. nota D. eod. Idque, ut inquit Accursius, in Gloss. verb. possidet in d. l. Qui rem, sive traditam rem possideat emptor, sive non possideat, in nullà mora existente venditore. Sic ut nulla sit iusta causa recusandi pretij solutionem aut rejiciendi oblatam traditionem, si ante rem traditam emptor, etiam citra calumniam, venditori objiciat, quod res sit vel aliena, aut (ut in proposito sit) alij obligata. Verum quidem est, evictionem in limine contractus, hoc est quamdiu res tradita non est, nec pretium solutum, occurrentem in consideratione haberi; non quidem ad hoc, ut vel de evictione agatur, vel res inempta fiat: sed ut tantum venditor cogatur emptori ejus evictionis nomine, quæ in limine conspicitur, cavere. *l. Si post perfectam C. De evict. l. Habitationum §. ante pretium, de peric. & commodo rei vend. l. Si hominem De solut. Quam cautionem Actor & in ipso contractu præstat, obligando pro evictione omnia sua bona, & in actu oblatarum legis operarum iudicialiter renovare, & ad effectum perducere obtulit. Cum aliqui adversus futuram evictionem re promissio sine obligatione bonorum, & sine fideiussionibus sufficiat. *l. Illud queritur & ibi Gloss. l. Emptori De evict. gloss. in l. Pacta conventa in ver. cum fideiuss. de contrab. empt. d. l. §. stipulationum De præst. stipulat. nec cogitur venditor fideiussores aut pignora, de quibus præstandis ab initio non convenit, præstare, dum vel emptor possidet, vel per eum fiat, quod minus possideat, d. l. Qui rem. Sic ut propter solum metum de futura aliqua evictione, non possit denegari aut differri pretij solutio, cum illius usus seu interesse, *l. Curabit C. De act. empt. & vend. l. Itaque in proposito satis est ad Actoris intentionem sustinendam, ac Rei exceptiones depellendas, quod Reo nomine redituum, aut obligationum, quibus idem Reus dicit dictam domum obnoxiam, nulla hæcenus ab aliquo mora sit questio: quia eo deficiente, non potest dici in limine contractus imminere evictio; etiam si illius aliquis probabilis metus esset; qui non sufficit, nec præbet iustam causam differendæ solutionis pretij. Ad quod consequendum sufficit etiam quod Actor agendo ad pretium in iudicio offerat traditionem, *l. Iulianus §. offerri & ibi Gloss. De act. empt. quia oblatio, accedente reculatione emptoris, habet effectum plenissimi implementi, etiam tantum verbalis fuerit; propter emptoris reculationem, nolentis rem venditâ & oblatam acceptare, *l. Raphael Cumanus consil. 3. Nauta quidam. Quamvis in re præsentem præter verbalem obligationem, Actor Reo in iure cessionem fecerit, hoc est rem in manu iudicis posuerit; ut inde, cum volet, per legis actiones rem plenissimo dominio auferat. Lit sane contuendo ad causam******

oneris, propter quod Reus hanc difficultatem, & captatam moram silvendi pretij iniecit, nulla in specie est probabilis: quia scilicet specialiter ideo contendit se non teneri, quasi hæc domus obligata sit pro annua vitali pensione ducentorum florenorum ad vitam Huberti Coenen, à quo Actor eandem domum, paulo antequam Reus venderet, comparaverat sub onere & præstatione dicti vitalis redditus; & quod Actor in vendendo affirmaverit hanc domum obligatam tantum esse pro uno medio suffero annuo, atque sic hunc vitalem redditum suppresserit; suppresserit quoque alias bonorum suorum obligationes factas in duobus alijs antecedentibus contractibus; & quod ea quæ in contractibus sic dicuntur atque affirmantur præstari debeant, *l. Sciendum De adlit. editio. Nam certum est huiusmodi generales bonorum obligationes ex generali consuetudine passim nunc obtinente, non transire ad singularem successorem, sed in causa pignoris tamdiu solummodo esse, quam sunt in bonis ipsius obligantis: sic ut hypothecaria prius non exercita, adversus singularem successorem non transeat. Et ut secundum terminos Iuris communis dicatur transire; & obligatione generali etiam sequentia seu postea acquisita bona contineri; nihilo magis probabilis erit hic metus: ob id, quod satis sit, neque propter prædictas antecedentes duas obligationes, quod dubitationem non habet; neque propter hunc vitalem redditum ducentorum florenorum, hanc domum specialiter esse, seu fuisse obligatam, quod etiam certum est; quia literæ acquisitionis Actoris ab Huberto, & constitutionis dictæ vitalis pensionis nisi generalem, nullâ specialem hypothecam super hac domo habent. Generalis autem hypotheca nunquam tanta est vis, & potestas, ut specialis: cum per specialem plus juris constituatur creditori in re, quam per generalem, *Gloss. in Auth. de non alien. §. nos igitur, vers. tradere creditoribus. Unde est, quod Prælati possint generaliter, non specialiter obligare bona sua Ecclesiæ, c. Nulli de reb. Eccles. non alien. quia talis hypotheca modici præiudicij est, notat in l. fin. C. Quæ res pig. oblig. possint, Alex. cons. 118. In casu de quo nu. 21. vol. 5. Ideoque etiam impedimento non est, quod minus mancipium alienetur sine nexu pignoris, *l. 2. c. de ser. pig. dat. manumiss. neque etiam merces alienari impedit, l. Cum taberna de pig. Bald. in l. Vbi C. De iure dotium, Bart. in l. si constante D. soluto matr. Et tunc cum generalis hypotheca etiam continet postea acquisita, aut alia prius acquisita specialiter non obligata, minor est vis & potestas generalis hypothecæ; dum alia specialiter obligata inveniuntur: quia si non possideat debitor, qui illa sic sub generali obligatione comprehensa obligavit, sed tertius aliquis, prius executiunda erunt pignora specialiter obligata, sive in horum specialiter obligatorum possessione sit debitor, sive tertius aliquis, *l. 2. & ibi Bart. C. De pignorb. l. Quæ specialiter C. De distract. pign. Quod si ex æquo omnia sunt generaliter, imò etiam specialiter obligata, quamvis omnia æquo jure teneantur, quoad realem actionem hypothecariam, ut possit creditor incipere à quo pignore velit, *l. creditoris C. De distr. pign. hoc tamen jure*****

jore novo adversus hanc libertatem inductum est, quod extraneus seu tertius pignoris etiam specialiter obligati possessor hypothecari actione conveniri non possit, excipiente possessore convento; nisi prius excusso debitor principalis, qui personaliter obligatus est; & sic nisi excussus ac distractis ejus omnibus alijs bonis, in *Auth. De fideiuss. §. sed neque res coll. 1. Auth. Hoc si debitor C. de pig. & hypoth.* Ex quibus apparet hunc metum, quem concepsisse se simul et Reus, propter hanc obligationem bonorum, si ve illa generalis sit si ve specialis, vanum esse: ob id, quod illius effectus adversus Reum dirigi non possit, nisi Actore prius excusso. Cuius excussionis antecedentis consideratio facit, ut Reo nullum periculum evictionis ex causa alicujus obligationis pignoris in hac domo imminere: cum conditio Actoris notorie talis sit, ut metui non debeat, ne alia Actoris bona debitis ad solvendum nexum pignoris, si quis quoad hanc domum foret, non sufficiant. Potissimum quod eventus docuerit, ac detexerit hujus pignoris, si quod speciale pro reditu illo vitali fuit (quod tamen non admittitur) vanitatem; ex eo, quod jam morte Huberti extinctus foret, si ante fuisset; & sic in omnem eventum efficaciter peti non posset, *l. Obligationum §. Pl. et De oblig. & actum. §. At si ita stipulet. Inst. De verb. oblig.* Denique quicquid sit de hoc pignorum nexu, hoc ad extremum sufficit, quod Actor obtulerit Reo, adversus evictionem seu nexum allegatorum pignorum, cavere per obligationem suorum bonorum quorumcumque: quia cautione tali occurritur evictioni, etiam si in limine contractus illa immineret, *l. post perfectum, ut supra dictum est.* Redde itaque primam instantie Iudices, rejecta illa calumniosa Rei exceptione condemnarunt eundem Reum ad conventi pretij solutionem; salvo quod Actor omnia sua bona pro evictione obligaret, prout in lite saepius obtulit; maxime quod Reus ipse in principio litis declaraverit se paratum solvere, si Actor caveret: quamvis in progressu ab eadem declaratione recesserit, & ad hoc magis contenderit, ut res incepta esset.

Quod ad alterum attinet, in quo ipse Actor appellantis partes sustinet, & sententiam iniquitatis redarguit, ex eo, quod pro interulurio, seu interesse pretij sua die non soluti, ipsi tantum quinquagesimas usurarum seu interesse Iudices primae instantie adjudicaverint; hoc imprimis indubitatum est, quod quamvis Actor formaliter non appellaverit à praeacta sententia, recte tamen possit Appellantis quoque partes subire, & iniquitatem sententiae pro parte redarguere. * Individuitatem enim non continet sententia, quae diversa, si ve separata, si ve connexa & ab invicem dependente, non tamen inseparabilia capita habet: sed pro parte probari, pro parte improbari, & oppugnari potest, *l. Etiam §. 1. De minorib.* quia tot sunt sententiae, quot sunt capita illius, *Gloss. ver. audiendum in d. §. 1.* † Et uno ex litigatoribus appellante, si ve is Actor, si ve Reus sit, alter, qui non appellavit, sententiam ex parte, qua illi nocet, oppugnare, & de iniquitate redarguere potest, quia appellatio unius, alteri communis statim efficitur, *l. Amplius C. de appellat.* † Sanè autem injuria mi-

norum usurarum seu interesse facta sit eodem natio; an verò tam late illius condemnatio fieri debuerit, ut Actor contendit, videlicet vel ad tantam summam, quantum Actor Huberto pro dicto vitali reditu solvere debuit, vel ad rationem lucri, quod Actor suo tempore consequutus hujus pretij solutionem, ex pretio negotiando conficere potuisset, non perinde expeditum est. Pretij usurarum (quod nomine magis velato nunc interesse vocatur) post moram emptoris venditori deberi, dubitationem non habet, cum emptor possessionem rei venditae nactus est, aut per eum fiat, quod minus nanciscatur, *l. Curabit. C. de ad. empti*: sed quales usurae praestandae sint quaritur? an venditor & lucratorias etiam exigere possit? quemadmodum emptor ob rem venditam, non traditam à venditore, petere potest non tantum rem ipsam, sed etiam quod per rem si tempestivè tradita fuisset acquiri potuisset, *l. Venditor de evict.* * & in negotiatore (qualis est Actor) in constituendo ac aestimando interesse habetur ratio lucri cessantis, non tantum dampni emergentis, *Bart. in l. 3. §. fin. de eo quod certo loc. & in l. 1. in fin. C. de sent. qua pro eo quod interest prof. Alex. cons. 141. Viso idemate in prime, vol. 5. Decius consil. 116. In causa Alvisi*: quod non improbabilius Actor sustinere videtur. Cum enim interesse in considerationem admittitur, merito admitti debet pro conditione ejus, cui debetur, post moram debitoris, *Carol. Molin. de contr. usur. nu. 31. & 32.* potissimum quia improbabile quoque factum Rei hic accedat; non tantum mora, quae per se speciem delicti habet, & reprehensionem meretur, *l. Sciendum De usuris*; sed etiam contraventionis contra ipsum contractum ad illius resolutionem ex improbabili causa, sicut in praecedente Articulo dictum est. Quod si hoc nimium à terminis juris recedere videbitur, eo quod interesse lucri cessantis regulariter non facile admittatur, saltem non tam exorbitanter etiam in negotiatore hoc tamen verum manet, quod condemnatio interesse ad rationem seu modum quinquagesimarum usurarum, ut pro centum quinquaginta tantum dentur, videri possit iniqua respectu creditoris: ob id, quod ut minimum etiam in eo, qui mercator non est, interesse taxari debeat ad communem rationem seu modum usurarum semessimum; ut saltem pro centum sex debeantur ac praestentur; & in eo, qui mercator, seu negotiator est (qualis est Actor) ad rationem ac modum usurarum bessimum, ut pro centum octo solvantur: ita enim aperto jure definitum est, *l. Eos §. super usurarum in verb. aliquam licitam negotiationem gerunt usque ad bessim centesima usurarum nomine C. De usuris.* Sunt etenim haec usurae vulgares, quae nunc frequentantur, quaeque jure communi admittuntur, & licite in pactionem deducuntur, & non deductae deberi intelliguntur. † Et cum hodie inter mercatores partim ex consuetudine, partim ex constitutione Caroli V. Imp. lata anno 1540. artic. 8. mercatoribus permittantur usurae centesima, ut scilicet ex centum in anno duodecim solvantur; hoc quoque non improbabilius sustineri posset, eas quoque seu ad earum modum interesse in hoc casu deberi: cum licite peti possit interesse loco usurarum, quae in loco quo res agitur tre-

tor frequentantur, l. Nummis de leg. 3. Quibus in animadversione politis, aperte detegitur lata sententia iniquitas quoad condemnationem tam exigui interesse, ad rationem quincuncium vsurarum seu quinque in anno pro centum: pro quibus homini etiam non negotiatori ut minimum ex generali oblatione ac ex juris communis dispositione debentur semisses usurae; & negotiatori vel centesima ex consuetudine generali Mercatorum, ac dicta Caroli V. constitutione; vel ut minimum besles, hoc est octo pro centum in anno, d. §. super usurarum. Concludendo itaque putamus Clarissimorum Dominorum Commissariorum officium esse, ut sententia priorem partem confirmet; posteriorem vero emendent, majus interesse Actori adjudicando, ac Reum in expensis hujus instantiae condemnando.

De Locato.

SYMMARIUM

Locatio rei Ecclesiasticae.

1. V usufructuarius non faciens facta testā prīnatur usufructu.
2. Ecclesiastica res ad modicum tempus locari potest.
3. Colono an stare debeat successor in beneficio.
4. Locatio anticipata de rebus Ecclesiae quando valet.
5. Locator tenetur conductori ad interesse.
6. Administrator locare tenetur.

CONSILIUM CCCXI.

RESPONDENDO ad casum propositum, dicimus locationem, quam Dominus de Pamele Georgio van Baregem fecit, sustineri posse adversus novum Capitulum Capellaniae Rectorem: ob id, quod inspecta fundatione dictae Capellaniae, & legibus illis (quas quisque est huius beneficii possessor agnoscere debet, c. Rationis ordinis q. 7. cum quilibet sue liberalitati legem, quam vult dicere possit, l. Ea lege, l. Dicitur C. de conduct. ob caus. dat. constat hunc Capellanum nihil juris habere, si non ipse habet ac domus factas testas ferret. * Ut etiam jure communi generaliter huiusmodi negligentia est sufficiens causa, ad usufructum usufructuario (cui clericus possessor beneficii similis est, c. ult. & ibi Gloss. de pecul. cleric.) eripiendum, l. Eam ad quem & ibi Gloss. in verb. usufructus c. de usufr. l. hoc amplius §. fin. cum l. seq. de damno infecto. Ita ut, cum in retro preteritis annis ex defectu Capellanorum Dominus de Pamele manum his domibus admoveat, & Capellanum in suo Castro aluerit, non debeat impugnari locatio, quae pro utilitate earundem domuum facta est, nec conductori tenetē auferri. † Ut enim alienationes, ita multo magis temporariae locationes, quae pro melioratione rerum ecclesiasticarum ad modicum tempus novem annorum fiunt, tolerari debent, Clem. 1. de reb. Eccles. non alienan quia tam modici temporis locatio, speciem alienationis non habet, nec solemnitatem juris requirit, bñ. in d. Clem. 1. Alex. conf. 17. Viso instrum. nu. 1. vol. 4. Decius conf. 204. in causa venerabilis Ioan. de Anania in c. fin. nu. 3. de Pral. vices suas &c. † Et quamvis successor in singulari beneficio, dignitatem aut administra-

tionem non habente, perinde non teneatur stare colono sui praedecessoris, quasi is scire debuerit clericum rem Ecclesiae ultra vitam suam locare non posse, bñ. in d. c. fin. cum usufructuario, ut jam diximus, similis sit, cuius colono non stat proprietarius, l. Si quis domum §. d. 1. Locari, tamen cum huiusmodi locatio temporalis facta est ad utilitatem ipsius beneficii, tenetur ei stare successor, Gloss. in verb. terminum in d. c. fin. de Pral. vices suas: & si stare non teneretur, semper competeret conductori, qui secundum leges conductionis edificavit, & impensam fecit, jus retentionis; propter impensas, donec illa ei refoederentur, §. ex diverso vers. bene Instit. de rer. divis. l. in rem §. in omnibus De rei vindic.

Nec quicquam ad improbationem hujus locationis facit, quod ante ejus finem per anticipationem sit dicto M. Georgio prorogata ad aliud novennium à fine primi, Rebuff. in tract. de alien. rer. Eccles. nu. 18. quia constat hanc anticipationem prorogationem factam esse ex necessaria & utili causa dictae reparationis ac meliorationis; ita ut non possit dici in fraudem aliquam facta. Nec metuendum est late in Concilio Flandriae anno 1540. sententiae praedictum: Nam praeterquam quod exemplis iudicandum non sit, l. Nemo c. de sentent. magnum apparet discrimen causarum. Quae enim per illam sententiam adversus conductorem pro successore in Capellania determinata est causa, versabatur in simplici ac vulgari per Capellanum facta locatione, quae fundationi repugnavit, & jure communi ultra vitam Rectoris Capellaniae extendi non potuit, bñ. in d. c. fin. Ne Pral. vices suas. At in hac causa alia est circumstantia; videlicet locatio ad utilitatem beneficii perpetuam, temporaliter facta, non per Capellanum, sed per Dominum, qui Capellano officium suum non faciente, ex legibus fundationis id poterat. Deinde in illa causa Dominus cum Capellano locationem praedecessoris factam, fructuum tantummodo inde percipiendorum gratia, non ad rei utilitatem, oppugnabant; hic contentio est inter Dominum & Capellanum, qui leges fundationis agnoscere debet. Ita ut exillimem M. Georgium hanc locationem continuare posse ad finem temporis praescripti.

Ceterum ut opinionibus omnia sunt involuta, & exitus litis incertus saepe est, consultum est, ut in lite, quam Capellanus Magistro Georgio intentabit, idem M. Georgius pro autoritate, defensione, & guarantia Domino de Pamele suo locatori litem denuntiet, & ut pro eo litem accipiat, vel ei assistat, requirat. † Tenetur enim locator conductori praestare patientiam utendi, fruendi: & cum id non facit, expulso, & quasi evicto conductore, omnia damna ac interesse conductori praestare tenetur locator, l. Rem in bonis d. de acq. rer. domin. Ad quae damna referentur non tantum quanti interest continuare posse conductionem: sed etiam ea omnia, quae in reparationem, & edificationem, secundum potestatem per contractum locationis ei concessam, impeditur, quia expulso erepta est occasio delectandi, seu sibi compensandi ex pensione, seu mercede conductionis. Quam actionem ad damna & interesse Dominus